

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi K.R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r., I NSP 13/23

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

K.R. pismem z 3 kwietnia 2023 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r. wydanym w postępowaniu I NSP 13/23.

Skarżąca działając osobiście wniosła o:

1. wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r., I NSP 13/23 w przedmiocie odrzucenia skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku pod sygnaturą I S 2/23 z powodu braku zastępstwa strony przez adwokata lub radcę prawnego w sprawie ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, pomimo iż skarżąca twierdziła, że nie wniosła takiej skargi;
2. uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r., I NSP 13/23, gdyż w jej ocenie zostało wydane na podstawie fałszywych dowodów „wydumanych” przez sędziów Sądu Najwyższego: Elżbietę Karską, Pawła Czubika i Aleksandra Stępkowskiego. Skarżąca

raz jeszcze wskazała, że nie wniosła skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w ww. postępowaniu;

3. zasądzenie od ww. Sędziów Sądu Najwyższego na rzecz skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych, a w tym kosztów korespondencji.

K. R. w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania wskazała, że skład orzekający w sprawie I NSP 13/23 wydał postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi, której nie wniosła ani „osobiście”, ani za pośrednictwem Poczty Polskiej, a okoliczności wskazane w uzasadnieniu postanowienia zostały „wymyślane” przez ww. Sędziów Sądu Najwyższego.

Skarżąca wywodziła, że postanowienie w sprawie I NSP 13/23 zostało wydane na podstawie fałszywych dowodów wymyślonych przez ww. Sędziów Sądu Najwyższego, gdyż nie wniosła skargi, a o tym co „wydumali” dowiedziała się 29 marca 2023 r., kiedy doręczono jej postanowienie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna przedmiotowo.

Zgodnie z art. 399 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w dziale niniejszym można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem (§1). Na podstawie określonej w art. 401¹ postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem (§ 2). Z kolei art. 401¹ k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

K. R. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r. wydanym w postępowaniu I NSP 13/23, domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia jako wydanego na podstawie fałszywych dowodów. Wskazała, że wbrew treści uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 22 marca 2023 r., I NSP 13/23 w przedmiocie odrzucenia skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez

nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku pod sygnaturą I S 2/23 nie wносиła skargi na przewlekłość.

Po pierwsze, wskazać należy, że w dotychczasowym orzecznictwie wobec jednoznacznej redakcji art. 399 k.p.c. nie powstały żadne kontrowersje, co do tego, że co do zasady prawnie dopuszczalne jest żądanie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem. Ustawodawca przewidział od powyższej zasady wyjątek, że dopuszczalne jest wznowienie postępowania w przypadkach wyliczonych w sposób wyczerpujący w art. 401¹ k.p.c. Skarżąca wywodziła, że postępowanie, którego wznowienia domaga się, zostało wydane na skutek przeprowadzenia nieprawdziwych dowodów, wymyślonych przez skład orzekający. Bezsprzecznie zatem przyczyna wznowienia powołana przez skarżącą nie zawiera się w katalogu podstaw wznowienia, o których mowa w art. 401¹ k.p.c. Według powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa, norma zawierająca wyjątek od zasady nie może być interpretowana w sposób rozszerzający ani też stosowana w drodze analogii do innych sytuacji, niż wyraźnie w niej przewidziane.

Sąd Najwyższy w licznych judykatach wskazał, że skarga o wznowienie nie może być wniesiona od prawomocnych postanowień kończących postępowanie pomocnicze lub wypadkowe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 stycznia 2001 r., IV CZ 89/00; 6 maja 2003 r., I CO 7/03; z 9 października 2007 r., II CO 6/07; niepubl.; 19 marca 2012 r., II UO 1/12; 5 grudnia 2012 r., I CO 49/12; 18 marca 2015 r., I UO 2/14; 19 grudnia 2017 r., I UO 2/17 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2006 r., III CZP 51/06).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 399 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[K.B.]

[ał]

